Temps Ordinari - Segon diumenge

Per DavidG el dl., 13/01/2025 - 00:00

Is 62,1-5
1Co 12,4-11
Jn 12,4-11

Encara sentim la inèrcia de l'inici de l'any i les lectures ens segueixen convidant a emprendre un nou camí, a tenir una nova mirada i a assumir una nova identitat; a ser originals i tornar a l'origen, tornar a Jesús.

Aquest diumenge l'Evangeli ens relata les noces de Canà. Aquella festa on Jesús va mostrar que el vincle amorós entre Déu i nosaltres ja ha començat; i amb ell la misericòrdia, la pau i la joia del Regne de Déu. Nosaltres, que l'escoltem ens preguntem si volem ser el batec d'aquest compromís de Déu amb el món i demanem, des d'ara, aquesta gràcia.

A l'inici del relat de les noces de Canà, el primer personatge introduït és Maria, la mare de Jesús. La llista de convidats continua amb el mateix Jesús i els seus deixebles, com si no fos possible destriar l'un dels altres. Van junts.

Més endavant, els que duen a terme l'acció del relat són els servidors de la festa. Ells faran tot el que els hi diu Jesús. La mare, els deixebles, els servidors, tots van entenent qui és el referent, aquell de qui cal estar pendent, el veritable nuvi de les noces. Tots ells aniran afegint-se progressivament al seguici de Jesús.

És Maria, sobre tot, la qui rep la interpel·lació més directe: "*dona, per què m'ho dius a mi?*" Amb aquesta pregunta ella s'adona que, abans que mare, cal que esdevingui deixeble. Per això, la seva mare, amb l'autoritat que sols pot venir del Mestre -no la d'una convidada qualsevol-, es gira als qui servien i els diu: "*Feu tot el que ell us digui*". Aquest gir en Maria empenyerà Jesús a iniciar els seus senyals del Regne.

Sols el cap de servei no sap d'on ve aquest bon vi. El qui havia rebut l'encàrrec d'assegurar el protocol del casament queda superat per una bondat i una abundància de la que n'ignora l'origen. I així li fa saber al nuvi d'aquelles noces en aquell dia a Canà. Aquest, se l'escolta sense dir res com si també hagués entès el que ja li havia arribat de Jesús. Potser, del seu conciutadà, Tomàs, que també s'havia fet deixeble del Mestre. Ell és l'anyell de Déu. Jesús és el que reconcilia amb el Sant dels sants. Jesús és el nuvi de l'aliança definitiva amb la núvia, que és el poble de Déu. El casament entre els nuvis de Canà ha estat l'ocasió per al primer signe de l'Amor de Déu, que es revela, com mai abans, en Jesús.

Pel cor del nuvi de Canà i dels seus convidats passarien les paraules de la profecia d'Isaïes quan vaticinava la nova identitat de l'esposa, el poble de Déu, l'església. Ella esdevé tan radiant als ulls del nuvi que els estrangers, l'anomenaran d'una nova manera:

- *"A tu ja no et diran l'Abandonada, la Desolada, com et dèiem abans. Ara, a tu et diran: Jo-me l'estimo, Té-marit. Perquè el qui l'haurà reconstruït prendrà el poble per esposa"*

I ara soc jo, som nosaltres els convidats a aquestes noces. ¿No m'hauré trobat alguna vegada que en ocasió del meu aniversari o d'una reunió on es suposava que jo era el protagonista, tot d'una, s'esdevé un fet que provoca una tal alegria que fa que jo deixi de ser el referent? Jo, de manera inesperada, he estat l'ocasió que ha fet possible una retrobada, una nova oportunitat, un nou horitzó pels amics que ens hi havíem convocat. Doncs, això és el que li va arribar al nuvi de Canà i als convidats d'aquelles noces.

Tan de bo sentim també que la nostra vida és cada vegada menys nostra, i va esdevenint més ocasió de Regne de Déu per allà on passem. Tan de bo se'ns concedeixi viure en la permanent acció de gràcies de qui es sorprèn dels miracles de Déu quan decidim que ell sigui qui pren la iniciativa i nosaltres fidelment el secundem.

Es aleshores quan se'ns concedirà un nou nom, i quan s'esdevindrà la gràcia de fer un nou servei, de fer nous miracles en nom seu Es aleshores, quan se'ns concedirà aquella nova identitat amb la que podem encarar el nou any que ja ha començat.

ETIQUETES
NUVI ESPOSA CONVIDATS REGNE